

Jens Thoft (SF):

Hvis jeg nu skal starte med at holde mig til det, som egentlig er programsat på dette folketingsmøde, så kan SF støtte det lovforslag, som er fremsat.

Jeg har noteret mig, at der i dagspressen er strid om, hvorvidt den dato, den 30. september, der er sat for tilbagebetalingen af pensionskasseindbetalinger, er rimelig eller ej, og det skal jeg ikke blande mig i. Jeg synes, det er rimelig ligegyldigt, eftersom den rente, der påløber, bliver almindelig skattepligtig indkomst, så hvornår man sætter datoen, det må man selv om.

Hvis jeg så skal vende mig til det mere principielle, nemlig denne sommers søslange – for det er jo den, vi har drøftet i dag, i hvert fald indtil nu – så er vi tilfreds med, at først Socialdemokratiet og dernæst regeringen gav efter for kravet fra SF om at få udskudt fristen og, da det ikke kunne gennemføres, få Folketinget indkaldt, sådan at man kunne få det gennemført ved lov. Uanset hvordan vi vender og drejer renteaftigten, så måtte der nødvendigvis ske en lempelse for 1987. Med den fristudskydelse, som nu er sket, får vi rimelig tid til at fastlægge lempelserne for 1987 og finde ud af, hvordan renteaftigten skal se ud fremover, for her må nødvendigvis også ske ændringer.

Jeg er også tilfreds med, at regeringen har lyttet til vores gode råd om at inddrage SF i debatten om ændring af renteaftigten, og jeg har det håb, at vi hurtigt når til et resultat.

Allerede ved førstebehandlingen i efteråret 1986 sagde SF, at vi var enige med regeringen i hensigten med renteaftiftsloven, men at vi måtte stemme imod loven, som var administrativ galimatias og noget makværk, som ramte for tilfældigt. Også selv om loven i princippet lægger en rød løber ud for at fjerne rentefradragsretten, måtte vi stemme imod. SF har altid sagt, at rentefradragsretten skulle fjernes. Det må ske på en anstændig måde, og det må ske over en årrække, og ingen af delene er tilfældet.

Vort formål med at deltage i drøftelser med regeringen er at sikre et grundlag for at fastholde den grundlæggende idé bag renteaftigten. Der må sikres en bedre social balance, den må gøres lettere at administrere, og de værste urimeligheder må ud. Samtidig må der nødvendigvis også ske lempelser for 1987, og jeg har med tilfredshed bemærket, at selv hos de i overført betydning mest tykhudede medlemmer af

regeringen er denne erkendelse ved at trænge ind, og det er jo kun godt.

Der er sagt meget om renteaftigten. Der er især sagt, at den har tilbagevirkende kraft. Det mener jeg nu ikke den har, selv om det er hævet over enhver tvivl, at folk opfatter det sådan, men jeg skal give et eksempel, som kan belyse spørgsmålet om lovgivning med tilbagevirkende kraft. Hvis man i dag forhøjer ejendomsskatterne for et hus, der er købt for 30 år siden, er det så at lovgive med tilbagevirkende kraft? Det er jo en sag præcis som denne, der her er tale om. Men når dette argument høres igen og igen, så er det altså efter min mening, fordi loven er noget sjusk og rammer så tilfældigt.

Jeg mener, kritikken af loven bør være mere præcis, end at den har tilbagevirkende kraft. Lovens svaghed er, at folk, der har teet sig økonomisk helt på samme måde, rammes forskelligt af afgiften. Det, det handler om, er, om der er betalt stempelmærker på et pantebrev nede i banken eller der ikke er det. Om et lån opfyldte de ret tilfældige kriterier, som Folketinget har fastlagt, er tilfældigt. Selv om politikere fra regeringspartierne og de øvrige partier bag renteaftigten i sommerens løb har ladet, som om kritikken var helt ny for dem, så er det vigtigt at fastslå, at der i sommerens løb ikke er kommet ret meget nyt på bordet. Samtlige de kritikpunkter, som vi har hørt i sommerens løb – på nær ét, som jeg vender tilbage til – kendte vi, da loven blev vedtaget.

Der er kommet ét nyt kritikpunkt. Det viser sig nemlig, at har man et afgiftsfritaget lån, men går ned i banken og øger indbetalingen på lånet, sådan at opsparingsmomentet er endnu større, ja, så rammes det min salighed også af renteaftigten. Det er selvfølgelig en teknisk fejl, som er helt utilsigtet, men den viser jo i et lynglimt, at denne lov er noget makværk.

Når vi skal ændre renteaftigten for 1987, er det vigtigt at undgå nyt administrativt kaos. Skatteministeren er jo i forvejen belemret med ganske meget kaos. Det meste af det er selvforstyldt, ingen tvivl om det. Han var advaret i forvejen. Han var advaret om, at renteaftigten ville skabe problemer, når den blev indført sammen med skattereformen. Han var advaret, da selvangivelserne kom ud, og det var soleklart for enhver, der beskæftiger sig professionelt med disse ting, at dem ville folk ikke kunne finde ud af. Han var advaret om problemerne med virk-